മലയാള ഭാഷാചരിത്രം (ചരിത്രപരമായ വായന)

റീന സി.
ഗവേഷക, കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ചരിത്രം ആധുനികതയുടെ ഘട്ടത്തിൽ വികസിച്ചുവന്നൊരു വിജ്ഞാനപദ്ധതിയാണ്. നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി പഠിക്കുകയാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നടക്കുന്നത്. അതുപോലെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി പഠിക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രത്തെ ഒരു ആഖ്യാനമായി പരിഗണിച്ച് ആ ആഖ്യാനത്തിൽ കലർന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രഘടകങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുകയാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം മുന്നോട്ട് വക്കുന്നത്. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മലയാള ഭാഷാചരിത്ര(1881)ത്തെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വായനയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ നടത്തുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: ചരിത്രം, ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, സ്വത്വം, പ്രതിനിധാനം.

മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായ പ്രഥമ സാഹിത്യചരിത്ര-ഗ്രന്ഥമാണ് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മലയാളഭാഷാചരിത്രം (1881). മലയാളഭാഷാ ഗ്രന്ഥചരിത്രം, ഭാഷാഗ്രന്ഥചരിത്രം, മലയാളഭാഷാ ഗ്രന്ഥചരിത്രം എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മലയാള ഭാഷാചരിത്രം എന്ന പേരിലാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രസിദ്ധി. ഭാഷ, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, നിരൂപണം തുടങ്ങി വിവിധ വൈജ്ഞാനിക ശാഖകളുടെ സമന്വയമാണ് സാഹിത്യചരിത്രം. മലയാള ഭാഷാചരിത്രത്തിൻറെ വിമർശനാത്മക വായനയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ

ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിനായി പ്രബന്ധത്തെ രണ്ടായി തിരിക്കുന്നു. ആദ്യ ഭാഗത്ത് ഗ്രന്ഥസ്വരൂപവും രണ്ടാമത്തെ ഭാഗത്ത് കൃതിയുടെ വിമർശനാത്മക വായനയുമാണ് ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഒന്നാംഭാഗം

1.1. ചരിത്രം

ചരിത്രം ആധുനികതയുടെ ഘട്ടത്തിൽ വികസിച്ചുവന്നൊരു വിജ്ഞാന പദ്ധതിയാണ്. മറ്റേത് വിജ്ഞാനപദ്ധതിയേയുംപോലെ പ്രാചീനമദ്ധ്യ കാലങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ആധുനികതയോട് കൂടിയാണ് ചരിത്രത്തിന് വ്യക്തമായൊരു ഉള്ളടക്കവും രൂപവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് വർത്തമാനകാലത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് ഭൂതകാലത്തെ വിശദീകരിക്കലാണ് ചരിത്രരചനയിൽ ചെയ്യുന്നത്. ചരിത്രരചയിതാക്കൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും പരസ്പരം ബന്ധിതമായിരിക്കണമെന്നില്ല. ഏതൊക്കെയോ പ്രരൂപങ്ങളെ ലഭിക്കുമ്പോൾ അവയെ ആപേക്ഷികവൽക്കരിച്ച് വിവിധ ശ്രേണികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയാണ് ചരിത്രരചനയിലേർപ്പെടുന്നവർ ചെയ്യുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിൽ വലിയ മുന്നേറ്റങ്ങളുണ്ടായ പല സംഭവങ്ങളും ചരിത്രാഖ്യാനത്തിനകത്തേക്ക് എത്തുമ്പോൾ വിരുദ്ധോക്തയായിത്തീരാനും സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. എങ്കിലും നിരീക്ഷണം, വർഗ്ഗീകരണം-വിശകലനങ്ങൾ, ക്രമപ്പെടുത്തൽ എന്നിവയെല്ലാം ചരിത്രരചനയിലെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളാണ്.

1.2. ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം

നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്ന പഠനപദ്ധതിയാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം. നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി പഠിക്കുകയാണിതിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. ചരിത്രരചനയെ ജാതി-വർഗ്ഗം, ലിംഗം, രാഷ്ട്രം, ദേശം, വംശം തുടങ്ങി നിരവധി ഘടകങ്ങൾ സ്വാധീനിക്കപ്പെടും. ചരിത്രരചനയിലെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ചരിത്രരചയിതാക്കളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ അതിൽ കലർന്നേക്കാവുന്നതാണ്. ചരിത്രകൃതികളിൽ നിരവധിയായ വസ്തുക്കളെ എങ്ങനെയാണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന അന്വേഷണമാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നടക്കുന്നത്. പഴമയിൽനിന്നുള്ള ഓർമ്മകൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ക്രമീകരിച്ച് രേഖീയമായ തുടർച്ചയിൽ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി ചരിത്രവിജ്ഞാനത്തിൽ പഠിക്കപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ.

ആ സന്ദർഭത്തിൽ ചരിത്രത്തിലും, സാഹിത്യചരിത്രത്തിലുമെല്ലാം രചയിതാക്കളുടെ കർതൃത്വത്തെയാണ് മനസ്സിലാക്കാനാകുന്നത്. അതായത് അവിടെയെല്ലാം നിരാസങ്ങളും വിടവുകളും, പ്രതിഷ്ഠാപനങ്ങളും, പുകഴ്ത്തൽ/ഇകഴ്ത്തലുകളുമെല്ലാം കാണാനാവും. ഇത്തരത്തിലുള്ള ആഖ്യാനങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിക്കുകയാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിലും, സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിലും നടക്കുന്നത്..

സാഹിത്യചരിത്രം; സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം

ആധുനികതയുടെ ഘട്ടത്തിൽ വളർന്നു വികസിച്ച ഘടനാവാദാന്തര ചിന്തയുടെയും നവചരിത്രവാദത്തിൻറെയും ചിന്താപരിസരത്തിലാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം വികസിക്കുന്നത്. ചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി പഠിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുപോലെത്തന്നെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ സാഹിത്യചരിത്രത്തെ പ്രശ്നാധിഷ്ഠിതമായി പഠിക്കുന്നു. അതായത് സാഹിത്യചരിത്രത്തെ ഒരു ആഖ്യാനമായി പരിഗണിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് ആ ആഖ്യാനത്തിൽ കലർന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രഘടകത്തെ വിശദീകരിക്കാനാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നടക്കുന്നത്.

സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ എഴുത്തുകാരെ പാഠവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. നിരവധിയായി കൃതികളെ മനസ്സിലാക്കാനൊരു വഴി തുറക്കുന്നത് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലൂടെയാണ്. വ്യത്യസ്തമായ അറിവ് നമുക്ക് സാഹിത്യചരിത്രത്തിലൂടെ ലഭിച്ചപ്പോൾ ആ അറിവിന് അധികാരവുമായി ബന്ധമുണ്ടോ എന്നത് സുപ്രധാനമായൊരു അന്വേഷണവിഷയമാണ്. ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും ഏറെ വ്യത്യാസമുണ്ട് സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്. സാഹിത്യചരിത്രമെന്നു പറയുന്നത് സാഹിത്യപഠനത്തിനുള്ളൊരു ആമുഖമല്ല. അത് സാഹിത്യചിന്തയുടെ ചരിത്രവുമല്ല. സാഹിത്യത്തിൻറെയും സാഹിത്യാഭിരുചിഭേദങ്ങളുടെയും, ഭാവുകത്വപരിണാമങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനം കണ്ടെത്തുകയും അതിൻറെ ചരിത്രത്തെ യുക്തിഭദ്രമായി അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൃതികളെയാണ് സാഹിത്യചരിത്രമെന്ന് പറയുന്നത്1 (2015:10). സാഹിത്യചരിത്രത്തിൻറെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തോട് സത്യസന്ധമായി ഇടപെട്ട് ചരിത്രരചനയെ അടയാളപ്പെടുത്തുകയെന്ന ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കുമ്പോഴാണ്. സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ചിലതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതായും മറ്റു ചിലതിനുനേരെ കണ്ണടയ്ക്കുന്നതായും കാണാം. അതായത് എഴുത്തുകാർ പാഠങ്ങളുടേതായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുവാൻ

സാദ്ധ്യതയുള്ള ഇടമാണിത്. ചരിത്രത്തിൽ കാര്യങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പറഞ്ഞുപോകാം. എന്നാൽ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ അങ്ങനെയല്ല, അവിടെ ഓരോരുത്തരും പരിചരിക്കുന്ന കൃതികൾ വ്യത്യസ്ത മാനങ്ങളായിരിക്കും നൽകിയിരിക്കുക.2 (1992:178). സാഹിത്യചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് പോൾ വെയിൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് "സാഹിത്യജീവിതത്തിൻറെയും അഭിരുചികളുടേയും ചരിത്രം എന്നാണ്" (1992 : 177) (ചരിത്രം ഭൂതകാലത്തെപ്പറ്റി അടയാളപ്പെടുത്തുമ്പോൾ സാഹിത്യചരിത്രം ഭൂതകാലത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ മാത്രമല്ല സാഹിത്യകൃതിക്കുമേൽ പുതിയൊരു വെളിച്ചം വീശുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ എങ്ങനെ എന്തുകൊണ്ട് ഒരു കൃതി അതിൻറെ രൂപം, പ്രമേയം എന്നിവ ആർജ്ജിച്ചുവെന്ന് വിശദീകരിക്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥമാണ്. അത്തരത്തിൽ അവയെ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ വായനക്കാരനെ സഹായിക്കണം. വായനക്കാരനെ ഭൂതകാലവുമായി സംവാദത്തിലേർപ്പെടാൻ തയ്യാറാക്കുകയാണ് സാഹിത്യചരിത്രരചയിതാക്കൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ട ധർമ്മം. സാഹിത്യചരിത്രരചനയിൽ സാമാന്യവൽക്കരണം (generalisation) വർഗ്ഗീകരണം (classification) സജ്ജീകരണം (organisation) തിരഞ്ഞെടുക്കൽ (selection) എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നുകയും ചരിത്രരചയിതാക്കളുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്ക് വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമുണ്ട് (2015:13).

ഗ്രന്ഥസ്വരൂപം

മലയാളഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രഘട്ടത്തെ പൂർവ്വാപര്യരീതിയിൽ ക്രമാനുഗതമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന സമീപനമാണ് മലയാള ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ഉള്ളത്. ഒന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ പൂർവ്വഭാഗം, ഉത്തരഭാഗം എന്നിങ്ങനെ തിരിച്ച് ആര്യന്മാരും സംസ്കൃതഭാഷയും, ദ്രാവിഡന്മാരും ദ്രാവിഡഭാഷയും എന്നിങ്ങനെയും രണ്ടാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ കേരളത്തിൻറെയും മലയാളഭാഷയുടെയും ഉത്ഭവം, പരശുരാമ ഐതിഹ്യം എന്നിങ്ങനെയാണ് ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായത്തിലെ ചരിത്രവിവരണത്തിന് കാലസൂചനയില്ല. മൂന്നാം അദ്ധ്യായം മുതൽ കാലത്തിൻറെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് വിവരണം.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം കലിവർഷാരംഭം മുതൽ 3000 വരെ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ദേശചരിത്രം, ഭാഷാസവിശേഷതകൾ, വരരുചി, പറയിപെറ്റ മഹാന്മാർ എന്നിവരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു.

നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കലിവർഷം 3000 മുതൽ 3926 വരെ അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലവർഷാരംഭം വരെയുള്ള ദേശചരിത്രം ശങ്കരാചാര്യസ്വാമി,

ചെമ്പുപട്ടയങ്ങൾ, ചാക്യാർക്കൂത്ത്, കേരളീയജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ, യാത്രക്കളി എന്നിവയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ മദ്ധ്യകാല മലയാളം (കൊല്ലവർഷം 1 മുതൽ 300 വരെ) ദേശചരിത്രം, ഭാഷാചരിത്രം, കവികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണം എന്നിവ.

ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, മദ്ധ്യകാലമലയാളം (കൊല്ലവർഷം 300 മുതൽ 500 വരെ (ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ദേശചരിത്രം രാമചരിതം, അയ്യിപ്പിള്ള ആശാൻ, തലക്കുളത്ത് ഭട്ടതിരി എന്നിങ്ങനെ ക്രമമായി വിവരിക്കുന്നു.

ഏഴാമദ്ധ്യായത്തിൽ (മദ്ധ്യകാലമലയാളം) കൊല്ലവർഷം 500-600 വരെ ജ്യോതിഷം, തച്ചുശാസ്ത്രം , കേരളീയാചാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കണ്ണശ്ശന്മാർ എന്നിങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു.

എട്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ (നവീനമലയാളം) കൊല്ലവർഷം 600-700 വരെ (ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ദേശചരിത്രം, ഭാഷാസവിശേഷത, കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ, ശക്തൻതമ്പുരാൻ, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ തുടങ്ങി സാഹിത്യകാരന്മാരെ വിവരിക്കുന്നു.

ഒമ്പതാമദ്ധ്യായത്തിൽ (നവീനമലയാളകാലം) കൊല്ലവർഷം 700-800 വരെ) ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ദേശചരിത്രം, ഭാഷാചരിത്രം, സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു. (തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം, തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപിഷാരടി എന്നീ കവികൾ പത്താം അദ്ധ്യായത്തിൽ (നവീനമലയാളകാലം) കൊല്ലവർഷം 800-900 വരെ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ദേശചരിത്രം, ഭാഷാസാഹിത്യകൃതികൾ എന്നിവ പരാമർശിക്കുന്നു. കല്ലിങ്ങാട്ട്, കല്ലടിക്കോട്ട് നമ്പൂതിരി, കോഴിക്കോട് ശക്തൻതമ്പുരാൻ, പൂനം, മഴമംഗലം തുടങ്ങിയവരെ പരാമർശിക്കുന്നു.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം (900-1000 പൂർവ്വാർദ്ധം) ദേശചരിത്രം, ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു. ആട്ടക്കഥ, രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നിങ്ങനെ വിശദമാക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം (900-1000 ഉത്തരാർദ്ദ്രം).

ഉണ്ണായിവാര്യർ കൃതികൾ, രാമപുരത്താചാര്യർ കൃതികൾ പൂന്തോട്ടം നമ്പൂതിരി തുടങ്ങിയവ വിവരിക്കുന്നു.

പതിമൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ (കൊല്ലവർഷം 1000-110 പൂർവ്വാർദ്ധം) ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വരവിനാൽ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധി പുന്നശ്ശേരി ശ്രീധരൻതമ്പി, മച്ചാട്ടിളയത്, ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ്, കേരളവിലാസം

അച്ചുകൂടം, കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി, മകയിരം തിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടി, കിളിമാനൂർ ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ തുടങ്ങി 29 പേരെ പറ്റിയുള്ള ചെറിയ കുറിപ്പുകൾ.

പതിനാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ (കൊല്ലവർഷം 1000-1400 ഉത്തരഭാഗം) കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ, വെണ്മണി, വയസ്ക്കര മൂസ്സ്, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, കുട്ടിക്കുഞ്ഞിത്തങ്കച്ചി, തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മ തുടങ്ങി 40 കവികളുടെ കുറിപ്പുകൾ.

പതിനഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിൽ (കൊല്ലവർഷം 1000-1100) പൂർവ്വാർദ്ധം ആയില്യംതിരുനാൾ, തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം, റവ: ബെയ്ലി, ഗുണ്ടർട്ട്, മലയാന്മയുടെ വ്യാകരണം, കോളിൻസ് തുടങ്ങിയവരുടെ കുറിപ്പുകൾ.

പതിനാറാമദ്ധ്യായത്തിൽ (1000-1100) ഉത്തരാർദ്ധം- ചിദംബരവാദ്ധ്യാർ, സി.വി.രാമൻപിള്ള, മുൻഷി രാമക്കുറുപ്പ് തുടങ്ങി 25 പേരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു. തുടർന്ന് അനുബന്ധങ്ങളാണ്.

അനുബന്ധം 1

ഒന്നാം വാല്യത്തെപ്പറ്റി പത്രങ്ങൾ, ചില സഹൃദയർ എഴുതിയ അഭിപ്രായം

അനുബന്ധം 2

വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻറെ സാക്ഷ്യപത്രം നസ്രാണിദീപിക, വിദ്യാവിനോദിനി എന്നിവയിൽ വന്ന മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തെ പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായം. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ചരമത്തെപ്പറ്റി മലയാള മനോരമയിൽ എഴുതിയ ഉപമുഖപ്രസംഗം.

അനുബന്ധം 3

1056-ലെ ഒന്നാം പതിപ്പിൽ ചേർത്ത സംഗതിവിവരം.

സൂചിക എന്നിവ

രണ്ടാം ഭാഗം

ദേശചരിത്രവും ഭാഷാചരിത്രവും

മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ദേശചരിത്രത്തിനും ഭാഷാചരിത്രത്തിനും വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായമൊഴിച്ച് ബാക്കിഓരോ അദ്ധ്യായവും തുടങ്ങുന്നത് കാലഗണനക്കനുസരിച്ചാണ്. ഭാരതവർഷത്തിലെ ആദിമനിവാസികളായ ആര്യന്മാരുടെയും, ദ്രാവിഡരുടെയും ആഗമനം മുതൽക്കുള്ള ചരിത്രം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ

ചരിത്രവസ്തുതകളേക്കാൾ ഐതിഹ്യത്തിനാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യം നൽകിക്കാണുന്നത്. മറ്റൊന്ന് കേരളോൽപത്തിയുമായി സംബന്ധിച്ച് പരശുരാമകഥ വിശദമായിത്തന്നെ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളോൽപത്തിയെക്കുറിച്ചൊക്കെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ചരിത്രരേഖകളെത്തന്നെ സാഹിത്യചരിത്ര രചയിതാവിന് കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്താമായിരുന്നു. ദേശചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുമ്പോൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായിത്തന്നെ കാര്യങ്ങൾ വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ദേശചരിത്രവിവരണത്തിൽ ഐതിഹ്യത്തെയെല്ലാം ഒരു സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അത് വളരെയേറെ ആലോചിക്കേണ്ട വസ്തുതായിട്ടാണ് കണക്കാക്കേണ്ടത്. ചരിത്രവസ്തുതകൾക്ക് നേരെ സ്വീകരിക്കേണ്ട വസ്തുനിഷ്ഠ സമീപനമില്ലാതെയുള്ളതിന് മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണ് ഹൈദരാലിയുടെയും ടിപ്പുവിൻറെയും പടയോട്ടം. ഒരു വിദ്വാൻ പറയുന്നതുപോലെയുള്ള വിവരണമാണിവിടെ കാണാനാവുക. ഐതിഹ്യത്തെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് ദേശചരിത്രം പറയുകയും തുടർന്നതിന് ശേഷം ഭാഷാചരിത്രം വിശദീകരിക്കുകയുമാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ചെയ്യുന്നത്. ജാതിവിഭജനവും, കാലവിഭജനവും അടയാളപ്പെടുത്താനായി കേരളോൽപത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം എന്നീ കൃതികളെ സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ ഉപജീവിക്കുന്നതായി കാണാം. ഐതിഹ്യത്തെ ഉപാദാനമാക്കി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിൻറെ പോരായ്മകൾ കൃതിയിൽ കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

സംസ്കൃതാഭിമുഖ്യം

ദ്രാവിഡഭാഷകൾ അത്രയും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായതാണെന്നു പറയുന്നത് അബദ്ധമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലും, വ്യാകരണത്തിലും, നിഘണ്ടുക്കളിലുമൊക്കെ ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയാൽ ദ്രാവിഡഭാഷാസംബന്ധമായ സൂത്രവും, വാക്കുകളും കാണും. അതുപോലെ തിരിച്ചും. അതിനാൽ ദ്രാവിഡഭാഷകളും സംസ്കൃതവും മൂന്നാമതൊരു ഭാഷയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതാണെന്ന് വിചാരിക്കാനേ പാടുള്ളൂ. (ഗോവിന്ദപ്പിള്ള 1960:42) മലയാളഭാഷയുമായി സംബന്ധിച്ച് ഭാഷോൽപത്തിയിൽ സംസ്കൃതത്തിന് ആഢ്യത്യപാരമ്പര്യമൊന്നും കൽപിച്ചുനൽകാതെ സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ തൻറെ നിലപാട് സ്വതന്ത്രമായി പറയുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്നാൽ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ മേന്മയെക്കുറിച്ചും അതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണർക്കുണ്ടായ ഔന്നത്യത്തെപ്പറ്റിയും പറയുന്നത് ” സംസ്കൃതഭാഷ ഭൂലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ ഭാഷകളിലും വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷയാകുന്നു എന്നുള്ളത് നിർവ്വിവാദമാണ്.

ആര്യന്മാർക്ക് ഉന്നതസ്ഥിതിക്കു ഹേതുഭൂതമായിത്തീർന്ന ഭാഷ സംസ്കൃതഭാഷയാകുന്നു (1889:45) എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞതിന് ശേഷം ദ്രാവിഡന്മാരുടെ പരിഷ്കാരം സാദ്ധ്യമായത് ഈ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആര്യന്മാർ ഉത്തരദിക്കിൽനിന്നും ദക്ഷിണത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചതിനാലാണെന്നും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ആംഗലേയാഭിമുഖ്യം

ആംഗലേയ പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നത് അതേപടി അംഗീകരിക്കുകയും, ആംഗലേയ വൈജ്ഞാനികതയ്ക്ക് മുന്നിൽ വിധേയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെ ഭാഷാചരിത്രത്തിൻറെ തുടക്കംമുതൽ അവസാനംവരെ കാണാം. ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ ആദ്യപുറത്തിൽത്തന്നെ ഭാരതവാസികളുടെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ആംഗലേയഗ്രന്ഥത്തോടുള്ള തികഞ്ഞ വിധേയത്വം ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയിൽ കാണാനാകും. അതിങ്ങനെയാണ്: ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പാർക്കുന്ന സകലജനങ്ങളും പരദേശികളാകുന്നു. അവർ ഇവിടെ വന്നതു ഹിമവാൻ പർവ്വതത്തിൻറെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ടാട്ടറിദേശത്തിൽനിന്നാണ്. ആ പ്രദേശത്തിൽനിന്നും അനേകായിരത്താണ്ടിനിടയ്ക്ക് കൂട്ടംകൂട്ടി ജനങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച് ഭൂലോകത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും വ്യാപിച്ച് വസിക്കയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. മനുഷ്യവംശത്തിൻറെ ആദ്യജന്മഭൂമിയും അവിടെയാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തെക്കുറിച്ച് തർക്കിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഓരോ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്വാന്മാർ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച് അവയ്ക്ക് ദൃഷ്ടങ്ങളായ ചതുർവിധപ്രമാണങ്ങളോട് കൂടെ വ്യവഹരിപ്പാൻ സന്നദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്നു- യുക്തി അവയെ അനുകൂലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (ഗോവിന്ദപ്പിള്ള.പി 1889:1-2).

സംസ്കൃതഭാഷ ഭൂലോകത്തുള്ള എല്ലാ ഭാഷകളിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ഭാഷയാകുന്നു എന്നുള്ളത് നിർവിവാദമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആര്യന്മാർ ഉത്തരദിക്കിൽനിന്നും ദക്ഷിണദിക്കിലേക്ക് പ്രവേശിക്കയാൽ ദ്രാവിഡന്മാർക്ക് അധികം പരിഷ്കാരത്തിന് ഇടവന്നതായി കാണുന്നു. ഗോദാവരി, കൃഷ്ണ, കാവേരി, താമ്രപർണ്ണി മുതലായ നദീതീരങ്ങളിലെ വിളവുള്ള ഭൂമികളുടെ വർത്തമാനം കേട്ടിട്ടോ, ത്രേതായുഗത്തിൽ ശ്രീരാമനാൽ രാമേശ്വരത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശിവലിംഗത്തിൻറെ മാഹാത്മ്യം അറിഞ്ഞിട്ടോ ആയിരിക്കാം ആര്യന്മാർ തെക്കോട്ട് വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇത്രത്തോളം പ്രസ്താവിച്ചതായും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായമാണ്. യുക്തിക്ക് അനുകൂലമായിരിക്കുന്നതിനാൽ

അതിനെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു" (1889:8). ഇവിടെയും ആംഗലേയ നിരീക്ഷണത്തെ പിന്തുടരുന്നതായാണ് കാണാനാകുന്നത്. എന്നാൽ മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ പറയുന്നത് സകല സാരാന്വെഷികളായും ബുദ്ധിമാന്മാരായുമുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അഭിപ്രായം മിക്ക വിഷയങ്ങളിലും നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാമെങ്കിലും ഇന്ത്യയിൽ നടന്നിട്ടുള്ള പുരാതന വൃത്താന്തങ്ങൾക്ക് ഇവർ ഊഹിച്ചു നിശ്ചയിക്കുന്ന വർഷം അത്ര സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല. (1956: 46) ഇവിടെ ആംഗലേയ പക്ഷത്തെ അവിശ്വസിക്കുന്നതായും കാണാനാകും. ശങ്കരാചാര്യരെപ്പറ്റി, പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ കാര്യത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ ആംഗലേയ പണ്ഡിത അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത് "വേദം, വേദാന്തം, മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് സ്വാമികൾ വ്യാഖ്യനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഇപ്പോഴും പണ്ഡിതന്മാരായ ഇംഗ്ലീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞർപോലും വളരെ ശ്ലാഘിച്ച് പറയുന്നു. (1956: 78) തച്ചോളി ഒതേനനക്കുറിച്ച് പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ റോബിൻ ഹുഡുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. (1956: 122-123) ഇങ്ങനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് ആംഗലേയ അടിമത്തം നിമിത്തമല്ലേ. തച്ചോളി ഒതേനനെ മലയാളികൾക്ക് പാട്ടിലൂടെ സുപരിചിതമാണ്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ റോബിൻ ഹുഡ് പരിചിതമല്ല. പരിചിതമല്ലാത്തൊരു താരതമ്യപ്പെടുത്തൽ നടക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് വിധേയത്വം മൂലമല്ലേ എന്നെ ചിന്തിക്കാനാകൂ.

ജാതിനിരീക്ഷണങ്ങൾ

ആര്യന്മാരുടെ വരവിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോഴാണ് വർണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ആര്യന്മാർ വളരെ ബുദ്ധിമാന്മാരും, പഠിത്തമുള്ളവരുമായിരുന്നു. ആര്യൻ പദത്തിൻെറ അർത്ഥം ശ്രേഷ്ഠൻ എന്നാകുന്നു. അവരുടെ യോഗ്യത നിമിത്തം അവർക്ക് ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടായി. അവർ വേദമന്ത്ര ശ്രുതിസ്മൃതി കർത്താക്കന്മാരാകയാൽ അവരെ ആര്യബ്രാഹ്മണരെന്ന് വിളിച്ചു. അവർക്ക് മുമ്പെ ഇവിടെ പാർത്തിരുന്നവരെ മ്ലേച്ഛന്മാരെന്നും വിളിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ ആദ്യം രണ്ട് ജാതികളുണ്ടായി. അതിൽനിന്നും പിന്നീട് അവരവരുടെ ജോലിനിമിത്തം ബ്രാഹ്മണ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യ ശൂദ്ര എന്നീ ചാതുർവർണ്ണങ്ങളുണ്ടായി. ഈ വിധത്തിൽ ജാതിയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെങ്കിലും അക്കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന ജാതി വ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചൊന്നും ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നില്ല. (1956: 43)

സ്ത്രീപ്രതിനിധാനങ്ങൾ

സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വന്തമായി പേരില്ലാതെയാണ് കാണാനാകുന്നത്. അവർ സർവ്വനാമത്തിലാണ് അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. വാരസ്യർ, അകായിലുള്ളവർ, നങ്ങ്യാന്മാർ, ഒരു തമ്പ്രാട്ടി നമ്പൂതിരി സ്ത്രീ എന്നിങ്ങനെയാണവരുടെ പേരുകൾ സൂചിപ്പിച്ച് കാണുന്നത്. ആദ്യകാലത്തെ കൃതികളുടെയെല്ലാം രചനാകർതൃത്വം നമ്പൂതിരിമാർക്ക്, രാജാക്കന്മാർക്ക്, രാജസേവകർക്ക് എല്ലാം കൽപ്പിച്ചു നൽകുകയല്ലാതെ അവിടെയൊന്നും സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരികളെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നേയില്ല. മലയാള ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ പാടിയിരുന്ന പാട്ടാണ് ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകൾ എന്നാണ് പറയുന്നത്. "പരശുരാമൻറെ കാലത്തെ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ രജസ്വലയായിരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായ കുട്ടികളെ വേർപിരിച്ച് പാർപ്പിച്ച അവർക്ക് പുഷ്പകവൃത്തി കൽപിച്ചു. അതിൽ സ്ത്രീകളെ ബ്രാഹ്മണിയെന്ന പേർ വിളിച്ച് അവർക്ക് ശൂദ്രരുടെ കല്യാണങ്ങൾക്ക് പാർവ്വതിസ്വയവരം, ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം, കൃഷ്ണലീല, ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിൽ ദാരുകവധം, സുംഭനിസുംഭവധം തുടങ്ങിയ പാട്ടുകൾ പാടുക വൃത്തിയായി ഏർപ്പെടുത്തി അവയെ ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടെന്ന് പറയുന്നു (1889:37) - ഇവിടെ പാട്ടുപാടിയത് സ്ത്രീയാണെന്ന് പറയുന്നുവെന്നല്ലാതെ, രചനാകർതൃത്വം നൽകാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായൊന്നും കാണുന്നില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ തിരുവാതിരപ്പാട്ടും ഇവിടെ പണ്ടു മുതൽക്കേ അതുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പറയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് (1889: 128).

പുരുഷ കർത്തൃത്വത്തിൻറെ നിഴലിലാണ് ചില സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരെ പരിഗണിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. അഗ്നൂർ ഭട്ടതിരിയെ പരാമർശിക്കുന്നിടത്താണ് ഇവരുള്ളത്. ഉള്ളത് തന്നെ ഒരു വാചകത്തിലുമാണ്. ഏകദേശം 60 കൊല്ലം മുമ്പ് മരിച്ചു. കോഴിക്കോട് അമ്പാടിക്കോവിലകത്ത് കൗമുദി വ്യാഖ്യാനം ഹ്രദിസ്ഥമാക്കിയ മനോരമതമ്പുരാട്ടിയുടെ ശിഷ്യനായി താമസിച്ചു. (1956: 333) ഇവിടെ എഴുത്ത് കർത്തൃത്വത്തേക്കാൾ മറ്റ് മൂല്യങ്ങൾക്കാണ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രാധാന്യം നൽകി കാണുന്നത്.

കുട്ടിക്കുഞ്ഞി തങ്കച്ചിയെ പറയുന്ന ഭാഗത്ത് കേരളത്തിലെ മുഖ്യകവിയായിരുന്ന രവിവർമ്മൻ തമ്പിയുടെ പുത്രിയായിരുന്നുവെന്നാണ് പറയുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യനാടകാലങ്കാരം വരെ വായിക്കാനും സംഗീതത്തിൽ നല്ല ജ്ഞാനവും, അഭ്യാസവും ഉണ്ട്. കൈക്കൊട്ടിക്കളിയിലുള്ള

വിദഗ്ധതയും, നൂതനസമ്പ്രദായത്തിൽ അവർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ചില കളിപ്പാട്ടുകളും അതിശയിക്കത്തക്കതാണ്. വിലയേറിയ സമയത്തെ അവർ ഗൃഹഭരണാധികൾക്കും മറ്റും വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനോട് കൂടി കവിതാരചനയിലും, ഗ്രന്ഥപ്രചാരത്തിലും, സംഗീതസാഹിത്യാദികളിലും കൂടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നത് വളരെ ആശ്ചര്യം" (1956: 395). ഈ വിധത്തിലുള്ള പരാമർശത്തിലൂടെ തെളിയുന്നത് സ്ത്രീകളുടെ സാഹിത്യവാസനയിലുള്ള കഴിവിൽ അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതായാണ്.

തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയെപ്പറ്റി പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഇവർക്ക് നല്ല വ്യുല്പത്തി ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ തൃശ്ശിവപേരൂർ സ്പെഷൽ ഒന്നാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റ് കാരക്കാട്ട് നാരായണ മേനോൻറെ ഭാര്യയാണ്. ഈ സ്ത്രീ രത്നത്തിൻറെ ചരിത്രം എത്രയും സന്തോഷത്തോടെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കുകയും കേരളത്തിലെ എല്ലാ സ്ത്രീയും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ഇവരെ മാതൃകയാക്കണമെന്നും അപേക്ഷിക്കുന്നു. രാസക്രീഡ കുറത്തിപ്പാട്ട്, സന്മാർഗ്ഗോപദേശം, തുള്ളൽപാട്ട്, പുരാണശ്രവണമഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട് എന്നീ 3 കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുന്നു. (1956: 396) ഇത്തരത്തിൽ പുരുഷകർതൃത്വത്തിൻറെ പേരിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതായാണ് കാണാനാവുന്നത്.

ഉമാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻറെ മാതാവാകുന്നു. പുരാണങ്ങളിലും, ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളിലും നല്ല അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലും, മണിപ്രവാളത്തിലും വളരെ ഈശ്വരസ്തോത്രങ്ങൾ, ഗദ്യപദ്യമായി ചമച്ചിട്ടുണ്ട്. വിഷ്ണുമായാചരിത്രം എന്നൊരു തുള്ളൽക്കഥയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (1956: 355)

മകയിരം തിരുനാൾ തമ്പുരാട്ടിയെപറ്റി പരാമർശിക്കുന്നിടത്ത് നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം, വ്യുൽപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. നയനരോഗത്തിൽ നല്ല നിശ്ചയവും, ചികിത്സയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അഗതിവാത്സല്യം പരോപകാരശീലം, നിത്യവ്രതം പോലെ ആചരിച്ചിരുന്നു. പാർവ്വതി പൂജ, ലക്ഷ്മിപൂജ സദാ ഭഗവനാമോച്ചാരണവും അവർ നടത്തിയിരുന്നു. ഒരു തുള്ളൽക്കഥയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (1956: 356)

എഴുതുവാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ കുറവായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ അവിടേക്കെത്തിയ സ്ത്രീ പ്രതിഭകളെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയത് പുരുഷകർതൃത്വത്തിൻറെ നിഴലിൽ, അഗതിവാത്സല്യം എന്നിവയിലും ഗൃഹഭരണത്തിലുള്ള സമയം എഴുത്തിൽ നീക്കിവച്ചതിലുള്ള

അതിശയം എന്നിങ്ങനെയൊക്കെയൊന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രതികൂല സാഹചര്യത്തോട് പൊരുതി സാഹിത്യലോകത്തിലെത്തിയവരെ അപ്രകാരത്തിൽ പരിഗണിച്ചതായിവിടെ കാണാനാകുന്നില്ല.

ലക്ഷ്മീദാസൻറെ കാവ്യവാസനയെ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നവരെ 'അകായിലുള്ളവർ' എന്നാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. "ഇല്ലത്തിൽ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാരെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു ശാസ്ത്രികളെ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഒരു ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി ചെറുതിലേ മന്ദബുദ്ധിയായിരുന്നു. എത്ര പഠിപ്പിച്ചിട്ടും കാര്യമില്ലെന്ന്. അകായിലുള്ളവർ കേൾക്കാനിടവരുകയും ആ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി പോകുമ്പോൾ കാണണമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം ആ കുട്ടി അകായിലുള്ളവർക്കരികിൽ യാത്ര പറയാൻ പോയ സന്ദർഭത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞത് " കൊട്ടത്തളത്തിലുള്ള കരിങ്കല്ലും വെള്ളം നിറച്ച ചെമ്പുകുടം പതിവായി വക്കുന്നതിനാൽ ക്രമേണ അധികമായി തെളിഞ്ഞു കുഴിഞ്ഞു കാണുന്നുവല്ലോ. അതുപോലെ ഇനിയും കുറേക്കൂടി പരീക്ഷിച്ചാലും ഇതു കേട്ട ശാസ്ത്രികൾ വളരെ സന്തോഷിച്ച് കുറേ പാർത്ത് ശ്രമിച്ചു. ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി ക്രമേണ സമർത്ഥനായി വന്നു. ഈ ഉണ്ണി നമ്പൂതിരിയാണ് ലക്ഷ്മീദാസനായതും ശുകസന്ദേശം എഴുതിയതും." ചരിത്രത്തിൽ ഇദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ നിലയിലെത്തിച്ച ആ ചരിത്രദൗത്യം ഏറ്റെടുത്ത സ്ത്രീയുടെ പേരുപോലും ചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയില്ല. മാത്രമല്ല അകായിലുള്ളവർ എന്ന പേരിലടയാളപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

സി.വി. വാസുദേവഭട്ടതിരിയെപ്പറ്റി പറയുന്നിടത്ത് 'പഴത്തൊലി തിന്ന വാരസ്യാർ' എന്ന് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇവിടെയും അവരുടെ പേര് രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല. കാളിദാസൻറെ രഘുവംശം കാവ്യത്തിന് 'അണ്ണാമല' എന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനം വാരസ്യാർ ഉണ്ടാക്കിയതായി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നുണ്ട്." സി.വി. ചരിത്രത്തിലിടം നേടിയപ്പോൾ ഈ സ്ത്രീ "പഴത്തൊലി തിന്ന വാരസ്യാരായി" ചരിത്രത്തിലറിയപ്പെടുന്നു. (1956: 127-130)

സാഹിത്യവാസനയും എഴുത്തും കൈമുതലായി ഉണ്ടായിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രം സ്ത്രീകളെ എഴുത്തുകാരികളായി കാണാതെപോയത്. വാസുദേവ ഭട്ടതിരി, ലക്ഷ്മീദാസൻ എല്ലാം ചരിത്രത്തിൽ പ്രാധാന്യത്തോടെ അടയാളപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർക്കൊപ്പം തന്നെ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകൾ അകായിലുള്ളവർ, പഴത്തൊലി തിന്ന വാരസ്യാർ എന്നിങ്ങനെയൊക്കെയാണ് അറിയപ്പെട്ടത്. അല്ലെങ്കിൽ പുരുഷൻറെ

കർത്തൃത്വത്തിൻറെ നിഴലിലുള്ളവർ ചില സൂചനകൾ നൽകിയതിൽ വരേണ്യ വിഭാഗത്തിലെ സ്ത്രീകളെയാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയത് എന്നതും വാസ്തവമാണ്. അപ്പോഴും വലിയൊരു സ്ത്രീചരിത്രം എഴുതപ്പെടാതെത്തന്നെ കിടക്കുകയെന്നത് ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

ഉപസംഹാരം

മലയാളഭാഷാചരിത്രം (1881) കാലത്തിൻറെ പരിണാമങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കൃതികളുടെ ഉള്ളറകളിലേക്ക് കടന്ന് സാഹിത്യമൂല്യം ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിൽ അത്രകണ്ട് ശ്രദ്ധചെലുത്തുന്നില്ല. ഐതിഹ്യങ്ങളും കെട്ടുകഥകളിലും കേട്ടുകേൾവി ചേർത്ത് ചരിത്രരചന നടത്തിയപ്പോൾ വസ്തുനിഷ്ഠ സ്വഭാവം പുലർത്താൻ പലപ്പോഴും കൃതിക്ക് കഴിയാതെ പോയി. ഇത്തരം പോരായ്മകൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യത്തെ സാഹിത്യ ചരിത്രരചന എന്ന നിലയിൽ പിൽക്കാല ചില ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പരസ്പര വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങൾ കടന്നു കൂടിയത് കേട്ടുകേൾവി ആസ്പദമാക്കി അനുമാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതൊന്നും സാഹിത്യചരിത്ര രചനക്ക് ഭൂഷണമല്ല (ലീലാകുമാരി 2000: 40) എന്നഭിപ്രായവും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, പി., 1956, മലയാളഭാഷാചരിത്രം, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.
2. രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്, 2015, ഭൃതപ്രബന്ധം, തോമസ് സ്കറിയ, 2015, സാഹിത്യചരിത്ര വിജ്ഞാനീയം, അസൻറ് പബ്ലിക്കേഷൻ, കോട്ടയം2015.
3. Davy, G.N. 1998, Of Many Heroes Literary Historiography, Orient Longman Ltd., Mumbai.

reenagirish@gmail.com